

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด ปรัชญาไร้อาลัย ก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายเป็นการส่งท้ายปีเก่าแก่คุณผู้อ่านอย่างงดงาม

ความจริงที่ถูกบิดเบือนไว้มานานกว่ายี่สิบปี เบื้องหลังอันซับซ้อนของแต่ละคนกำลังจะถูกเปิดเผย เล่มนี้มีความเข้มข้นในเรื่องของการทำสงคราม ความขัดแย้งระหว่างสองแคว้นถึงคราวปะทุ สันติสุขซึ่งเป็นอุดมคติที่ไม่อาจเป็นจริงได้ของคนรุ่นก่อน ถูกฝากฝังไว้ในมือของคนรุ่นหลังซึ่งมีหัวใจของผู้กล้าไม่ว่าในยุทธภพหรือในสนามรบ ไม่ว่าบุญคุณหรือความแค้น ผู้กล้าที่ห้ำหั่นไม่เลือกซ้ายขวา และทำตามหน้าที่ด้วยใจที่ยึดคุณธรรม

เรื่องนี้ นอกจากความรักแล้ว ยังทำให้เราได้เห็นอีกหลายมิติที่เกิดจากการเลือกตัดสินใจของตัวละคร ดังคำที่ว่า โลกเปลี่ยนแปลงได้ด้วยน้ำมือมนุษย์ ในท่ามกลางความขัดแย้ง แง่งชิงความเป็นใหญ่ไม่ว่าในนามของแคว้นแคว้นหรือยุทธภพ มนุษย์คนหนึ่งที่มีหลายบทบาทหลากหลายสถานะจะเลือกอย่างไร หากถามใจแล้วไม่รู้สึกลึกซึ้ง บทลงเอยย่อมไม่มีสิ่งใดให้อาลัย

สำนักพิมพ์อรุณ

ธันวาคม ๒๕๖๒

๓๖

เขียนซีมั่วจากไปไกลแล้ว สีสคนในกระท่อมเจียบเสียงลงพยายามคลายจุดกันอย่างเต็มที่

สองชั่วยามผ่านไป อินชื้อเสวี่เป็นคนแรกที่ลุกขึ้น แม่พละกำลังนางจะเทียบปูเขียนสิงไม้ได้ แต่เหนือกว่าที่ปลั่งผึกปรี้อหลายปี นางไม้ได้ตามเขียนซีมั่วออกไปทันที แต่หันกลับมามองทุกคนในห้อง แล้วจี้สั๊กตจุดทั้งสามคนอีกหลายตำแหน่ง

“ท่านทำอะไร” เขียนพั่วเยวี่สูดลมหายใจเย็นเข้าปอด

“พ่อเจ้าพุดถูก...” น้ำเสียงของอินชื้อเสวี่อ่อนโยนยิ่งนัก “เรื่องของคนรุ่นก่อนคนรุ่นก่อนต้องเป็นคนจัดการ ต่อไปพวกเจ้าต้องใช้ชีวิตกันให้ดี เจ้าหนุ่มปูต้องรักถนอมเยวี่เออร์ให้มากๆ เอาไว้สะสางเรื่องเขียนผู้ฉงแล้ว ภายหลังหากเจ้าอยากล้างแค้นก็จงมาหาข้า”

“ข้าจะไปด้วย” หยางชิวชูตะโกนเสียงกร้าว

แต่อินชื้อเสวี่ยกกลับสายหน้า “ข้าไม่อยากให้เจ้าไป” แล้วหมุนตัวออกจากกระท่อมไป

อินชื้อเสวี่สั๊กตจุดเอาไว้แน่นอนหา ต้องใช้เวลาถึงสองวันกว่าปูเขียนสิงจะทะลวงจุดสำเร็จ และช่วยคลายจุดให้เขียนพั่วเยวี่กับหยางชิวชู ชายหนุ่มค้ำับหยางชิวชูอย่างลวกๆ แล้วรีบพาเขียนพั่วเยวี่ออกเดินทาง

ครึ่งเดือนให้หลัง พวกเขาเร่งเดินทางมาถึงเมืองหลวง แต่แน่นอนว่าถึงตอนั้นทุกอย่างก็สายไปแล้ว

อินชื้อเสวียยืนอยู่หน้าห้องนอนของเหยียนผู้ฉง มีเพียงบานประตูขวางกั้นไว้ นางรู้สึกเจ็บแค้นเสียใจนัก

สองปีก่อนตอนที่รู้ว่าเหยียนพั่วเยวี่ยังมีชีวิตอยู่ นางเคยมาหาเหยียนผู้ฉงครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเขาว่าอะไรนะ...

“ตอนที่เจ้าคลอดนาง หมอหลวงบอกว่านางจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงห้าวัน ข้าจึงโกหกเจ้าว่านางตายแล้ว เพราะกลัวว่าเจ้าจะเสียใจ”

“ข้าจะเอานางมาทำทานมนุษย์ได้อย่างไร ตอนนั้นมีเพียงวิธีนี้ที่ช่วยนางได้ หากไม่แล้ว นางจะมีชีวิตอยู่รอดมาถึงวันนี้หรือ”

“หลังเจ้าคลอดนางได้ไม่กี่วันก็จากไป ทั้งยังตั้งสำนักชิงซินขึ้นมา นางเป็นผู้หญิง การเลี้ยงนางไว้ข้างกายข้าไม่ดีกว่าเข้าสำนักชิงซินของเจ้าหรือ”

...

ในใจอินชื้อเสวีย เหยียนผู้ฉง เป็นขุนนางหนุ่มสง่างาม ยามสวมชุดข้าราชการสีม่วงแดง เขาดูเป็นเด็กหนุ่มที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ดูดีมีสง่าเหนือใคร ประกอบกับตอนนั้นอินชื้อเสวียเป็นฝ่ายบอกเลิกสัญญาหมั้นหมายกับเขาก่อน นางจึงเชื่อคำพูดของเขาทั้งหมด

มาวันนี้ นางเพิ่งรู้ว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแผนการที่เขาวางไว้ แม้รู้สึกยากจะเชื่อ แต่ก็จำเป็นต้องเชื่อ

“เสวียเออร์ ในเมื่อมาแล้ว ไยจึงไม่เข้ามาตีมดด้วยกันสักจอกเล่า” เสียงกั้วยืมนิตๆ ลอยมา

เหยียนผู้ฉงมีวิชายุทธ์พอๆ กับอินชื้อเสวีย แต่ด้อยกว่าเหยียนซีมั่วเล็กน้อย ใต้หล้านี้ ผู้ที่สามารถเข้ามาในจวนเว่ยเว่ยที่มีการคุ้มกันแน่นหนาโดยไม่ทำให้องค์กษัตริย์รู้ตัวได้มีเพียงไม่กี่คน เขาจึงเดาได้ทันที

อินชื้อเสวียผลักประตูเข้าไป พบว่าเหยียนผู้ฉงสวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีขาวอมเทา นั่งเอนกายอยู่บนเตียง มือข้างหนึ่งเท้าแก้ม อีกมือถือจอกสุราระเบียงเคลือบสีขาว ส่งยิ้มมาให้ตน

“เหยียนผู้ฉง วันนี้เข้ามาสังหารเจ้า” อินชื้อเสวียน้ำเสียงเย็นชา

ชักกระบี่ยาวออกมา

เหยียนผู้ฉงทำทีตกใจเล็กน้อย ก่อนคลี่ยิ้มช้าๆ “หากเจ้าอยากสังหารข้า ข้าก็ยินดี” กล่าวจบ เขาก็ดีมสุรธาต่ออย่างสบายใจ ไร้ท่าทีระแวงระวังตัว

หัวใจของอินชื่อเสวี่ยเจิบแปลบ “เหตุใดตอนนั้นเจ้าจึงหลอกซีมัว บอกว่าข้ามีใจเป็นอื่น ข้ายังบอกว่าข้าเป็นชาวแคว้นจวินเหอ ทำให้เราต้องพลัดพรากกันหลายปี เจ้าช่างอำมหิตนัก!”

นางเข้าใจว่าเขาจะแก้ต่าง นึกไม่ถึงว่าเขาจะตอบเสียงเรียบว่า “ที่แท้เจ้าก็รู้หมดแล้ว”

“เพราะเหตุใด!”

เหยียนผู้ฉงใช้มือข้างหนึ่งกุมหน้าผาก มุมปากโค้งขึ้น “ข้าเพียงคิดว่า... ทว่าเช่นนี้จะเห็นยวรั้งเจ้าไว้ได้ คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะใจเด็ดถึงขั้นตั้งสำนักชิงซินขึ้นมาให้คนทั่วทั้งใต้หล้าประณาม แต่ไม่ยอมอยู่ข้างกายข้า อาจพูดได้ว่า ข้าคือคนที่ต้องเสียทั้งฟูเหรินและซุนตีกิ!”

อินชื่อเสวี่ยทั้งโกรธทั้งแค้น แต่ถึงอย่างไรนางกับเหยียนผู้ฉงก็เคยมีวาสนาเป็นคู่กันอยู่ช่วงหนึ่ง ทำให้เวลานี้ เมื่อเห็นซุนนางเว่ยเว่ยผู้มีอำนาจอย่างเขายอมอ่อนข้อให้ด้วยสีหน้าอ้ำอวัง นางก็อดเห็นใจเขาไม่ได้

“ซีมัวยังไม่ตาย เดิมเขาตั้งใจจะมาสังหารเจ้า” อินชื่อเสวี่ยกัดริมฝีปาก ซึ่ปลายกระบี่ไปที่เขาแต่ไกล “ข้าแอบสกัดจุดเขา ทำให้เขามาช้าไปก้าวหนึ่ง ข้าไม่ต้องการให้เจ้าตายด้วยน้ำมือเขา ข้าต้องการจับทุกอย่างด้วยตนเอง”

เหยียนผู้ฉงจ้องนางแล้ว คลี่ยิ้มช้าๆ นัยน์ตาเปล่งประกาย ไบหน้าหล่อเหลามีสง่าราศี

“ตอนที่ข้าทำเรื่องเลวร้ายเหล่านั้นก็รู้แล้วว่าต้องมีวันนี้ ก็ดี ข้าจะได้สิ้นความรู้สึกลึกผิดเสียที” เขาลุกขึ้นยืนและเดินเข้ามาหาอินชื่อเสวี่ยอย่างสง่างาม จนปลายกระบี่ของนางแทงที่หน้าอกขวาดังฉีก ยิ่งเขาเดินเข้าใกล้อีกก้าว ปลายกระบี่ก็ยิ่งแทงลึกขึ้น

อินชื่อเสวี่ยสุดลมหายใจเย็น “เจ้า...”

° เป็นสำนวนที่มีที่มาจากเรื่องสามก๊ก หมายถึงคนที่เสียผลประโยชน์แล้วซ้ำเล่า

“นี่มิใช่สิ่งที่เสวีย์เออร์ต้องการหรือ” เหยียนผู้ฉงก้าวถอยออกไปช้าๆ ปลายกระบี่หลุดออกจากรอก โลหิตสดทะลักหลังออกมา อินซื่อเสวีย์ตัวแข็งค้าง “เจ้าเหตุใดต้องทำเช่นนั้น”

เหยียนผู้ฉงเอาหน้าอกซ้ายจ่อกับปลายกระบี่ พลังยื่นมือไปหยิบจอกสุรารับน้ำโต๊ะ “เสวีย์เออร์ ไหนๆ ข้าก็ตายอยู่แล้ว เจ้าดีมาร่วมกับข้าเป็นจอกสุดท้ายได้หรือไม่”

อินซื่อเสวีย์เข้าใจว่าจะต้องเผชิญกับการต่อสู้เดือด คิดไม่ถึงว่าเหยียนผู้ฉงจะยอมจำนนให้นางโดยสิ้นเชิง ถึงขั้นยินยอมรอรับความตาย นางคิดในใจว่าใช้สินะ เขายังคงเป็นคนเช่นนี้ ชื่อตรง ดิ่งตัน เย่อหยิ่ง ทรชน เรื่องที่เขาทำกับข้าและซีมั่วในตอนนั้น เป็นความผิดพลาดอย่างแท้จริง อันที่จริงครั้งนั้นข้าก็เป็นฝ่ายที่เปลี่ยนใจก่อน

อินซื่อเสวีย์จึงรับจอกสุราจากมือเขามาอย่างเศร้าๆ ต่อมรวดเดียวหมด “เหยียนหลง ข้าจะจดจำสิ่งดีๆ ที่เจ้าทำให้ข้าตลอดไป และภายหน้า ข้าจะให้เยวีเออร์มาคารวะเจ้าทุกปีในฐานะบิดา เจ้า...จากไปอย่างหมดห่วงเถอะ”

เหยียนผู้ฉงซ้อนสายตาดำขึ้นยิ้มอย่างอ่อนโยน นัยน์ตาสีดำทอประกายนุ่มนวล “เยวีเออร์กลับมาแล้วหรือ” เขายกมือขึ้นปิดปลายกระบี่ออกเบาๆ น้ำเสียงกอดต่ำ “ลูกสาวเจ้า ฉลาดกว่าเจ้ามาก”

อินซื่อเสวีย์รู้สึกว่คำพูดเขาแปลกไป หัวใจระตุกวบ พลันรู้สึกร่างกายตนเองอ่อนยวบไร้เรี่ยวแรง ไม่อาจรวบรวมลมปราณได้แม้แต่น้อย

“เจ้า เจ้า...” อินซื่อเสวีย์ตัวอ่อนปวกเปียก ถูกเขาตวัดเอวอุ้มขึ้นมา

เหยียนผู้ฉงดึงกระบี่ออกจากมือนางอย่างนุ่มนวล ยกมือขึ้นสกัดจุดนางหลายแห่ง จากนั้นก็อุ้มนางไปวางไว้บนเตียง เมื่อนั้นอินซื่อเสวีย์จึงรู้ว่าตนหลงกลเข้าไปแล้ว นางตวาดเสียงกรั๊ว “เหยียนผู้ฉง ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้หาไมซีมั่วมาแล้ว เขาจะต้องสืบเจ้าเป็นชิ้นๆ”

เหยียนผู้ฉงยกมือขึ้นสกัดจุดที่บาดแผลของตนแล้วหยิบยาจินชวงออกมาใส่ โลหิตหยุดไหลอย่างรวดเร็ว เขาขยับแขนขวาเล็กน้อย นั่งลงที่ข้างเตียงกุมมืออินซื่อเสวีย์ไว้ พลังอ่อนเสียงนุ่ม “มาหนึ่งคน ลังหารหนึ่งคน มาสองคน

สังหารทั้งคู่”

อินชื้อเสวียกัตรีมีปีกพุดไม่ออก นางท่องอยู่ในยุทธภพหลายปี มีเล่ห์อุบายใดบ้างที่ไม่เคยพบ แต่ยามสตรีพิบพานบุรุษ มักเปลี่ยนเป็นที่มชื่อขึ้นหลายส่วน โดยเฉพาะกับคนรักเก่าที่ยังไม่หมดเยื่อใย นางยอมเข้าใจว่าตนยังมีเสน่ห์อยู่มาก และนี่ว่าเขายังคงรักตนอย่างลึกซึ้ง ทำให้เวลานี้ต้องเป็นฝ่ายเสียใจและเจ็บแค้น ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เหยียนผู่ฉงเรียกองค์กรกัตรีลับเข้ามาทำข้ออย่างละเอียด ยิ่งอินชื้อเสวียได้ยินแผนร้ายของเขา นางยิ่งหน้าถอดสีราวกับคนตาย หลังเหยียนผู่ฉงสั่งการเรียบร้อย เขาก็ให้องค์กัตรีลับถอยออกไปและปรายตามองนาง

มองใบหน้างดงามน่ารักเฉกเช่นในกาลก่อน ใบหน้าสะคราญโฉมที่เคยทำให้ตนในวัยหนุ่มเฝ้าไหลหลง แต่นางกลับไร้หัวใจถึงเพียงนั้น มีชีวิตสุขสมถึงเพียงนั้น ทำให้เขาต้องเค้นสมองเพื่อคิดแผนทำลายความสุขของนาง

เขาลูบไล้ใบหน้าของอินชื้อเสวียอย่างแผ่วเบา ตัวนางสั่นสะท้านน้อยๆ แต่ใจเขากลับนิ่งสงบ ในหัวพลันปรากฏภาพเรือนร่างที่อ่อนเยาว์กว่า นุ่มละมุนกว่า และดูอ่อนเยาว์กว่าของใครอีกคนขึ้นมาแทน ภาพนั้นทำให้เขาเดือดดาล มือที่กำลังเลื่อนไล้ไปบนเรือนร่างที่ละม้ายคล้ายคลึงกันอย่างยิ่งตรงหน้าอย่างซ้ำๆ และเคลื่อนต่ำลงไปเรื่อยๆ พลันลงแรงขึ้นอย่างกะทันหัน

อินชื้อเสวียร้องเสียงอู้อี้และหอบหายใจเมื่อเหยียนผู่ฉงโน้มตัวลงมา กัตรีมีปีกนางอย่างรุนแรง

ปู่เขียนสิงกับเหยียนพั่วเยร์มาถึงจวนสกุลเหยียนในยามดึกสงัดของอีกสี่วันให้หลัง

ราตรีหนาวเหน็บ ประตูบานใหญ่สี่ชาติปิดสนิท ในอากาศมีกลิ่นคาวเลือดลอยมาจางๆ ทั้งสองสบตากันด้วยความรู้สึกสังหรณ์ใจ ก่อนจะกระโดดขึ้นไปบนกำแพงสูงเพื่อดูสถานการณ์ให้ชัด แล้วต้องสูดลมหายใจเย็น

ศพ...บนพื้นเคลื่อนไปด้วยศพ!

บนทางสายเล็กที่ทอดยาวตั้งแต่ประตูใหญ่จนถึงเรือนหลัก ทุกสองหรือสามก้าวเป็นต้องมีศพขององค์กรกัตรีลับซุกตัว คราบโลหิตที่เห็นได้แสงจันทร์สาดกระจายแล

ะกลายเป็นสีเข้ม บ่งบอกว่าก่อนหน้านี้เกิดการต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ทั้งสองผ่านเข้าไปในเรือนต่างๆ ค้นดูทั่วทุกห้อง แต่กลับเห็นเพียงร่างไร้วิญญาณ อารูธ คราบโลหิต รวมไปถึงอารูธลับทว่าไม่พบคนที่มีลมหายใจเลย

“ท่านพ่อมาถึงแล้ว” เขียนพั่วเย่ววิ่งแซนเลื้อปู๋เซียนลิ่ง “เขาน่าจะจากไปแล้วใช่หรือไม่”

ปู๋เซียนลิ่งสายหน้า เอียงหูฟังเสียงอย่างละเอียดก่อนหันขวับมองไปยังสวนดอกไม้เขียวชอุ่ม “ไปดูทางนั้นกัน ระวังตัวด้วย”

ทั้งสองผ่านทางเดินยาวเหยียดจนถึงลานหญ้าแห่งหนึ่ง เห็นคนสามคนนั่งอยู่ใต้แสงจันทร์ไกลๆ แต่ละคนอยู่ห่างกันราวสองสามก้าว ทว่าไม่มีใครขยับ เสียงที่ปู๋เซียนลิ่งได้ยินเมื่อครู่คือเสียงลมหายใจเรอแรงของพวกเขา

“ท่านพ่อ! ท่านแม่!” เมื่อเขียนพั่วเย่วเห็นใบหน้าของทั้งคู่ถนัดนางก็ตกใจจนหน้าถอดสี ก้าวไปข้างหน้าได้สองก้าวก็หยุดชะงัก

เขียนผู้จง...คนที่สามคือเขียนผู้จง เขามองพวกนางด้วยดวงตาดำมืด

ปู๋เซียนลิ่งดึงตัวเขียนพั่วเย่วมาหลบข้างหลัง เขาชักดาบออกมาชี้หน้าเขียนผู้จงแล้วค่อยๆ ก้าวถอยไปอยู่ข้างกายเขียนซีมั่ว เขียนพั่วเย่วโผล่เข้าหาบิดาอย่างรวดเร็ว น้ำตานองหน้า

เขียนซีมั่วถูกดาบแทงทะลุอกขวาจากทางด้านหลัง ร่างถูกตรึงไว้กับพื้นหญ้าใต้เข่าซ้ายของเขาลงไปเห็นเพียงบาดแผลเหวอะหวะเปรอะเปื้อนเลือด ใบหน้าของเขาซีดขาวอย่างยิ่ง แต่ดวงตากลับฉายแววอบอุ่นสว่างไสวทันทีที่เห็นเขียนพั่วเย่ว “เย่วเอ๋อร์...พ่อไม่เป็นไร อย่าร้องไห้”

“เย่วเอ๋อร์...” เสียงเรียกแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน เขียนพั่วเย่วตั้งองซ้อนตาขึ้นมอง เห็นอินซื่อเสวี่นั่งอยู่ตรงกลาง เทียบกับเขียนซีมั่วแล้วนางดูเหมือนจะไม่ได้รับบาดเจ็บ เพียงแต่สีหน้าซีดขาวราวกระดาษที่มุมปากมีคราบเลือดหลังรินเป็นสาย เลอะสาบเลือดสีขาวบริสุทธิ์ดูหิมะเป็นจุดๆ พอเห็นเขียนพั่วเย่วอินซื่อเสวี่อ้าปากเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับกระอักโลหิตออกมาคำใหญ่ เห็นได้ชัดว่าได้รับบาดเจ็บภายในสาหัส

“ท่านแม่!” เขียนพั่วเย้วเทินไม่ไหวโผเข้ากอดขาทั้งสองข้างของนาง
“ท่านกับท่านพ่อ เป็นอะไรไป”

อินชือเสวี่ยยิ้มอย่างอ่อนล้า “เจ้า...ยอมเรียกข้าว่าแม่แล้วหรือ”

“ต้องเป็นไอ้คนถ่อยนี่แน่ๆ! ข้าจะฆ่ามัน!” หัวใจของปู่เขียนสิงเจิบปวด
เขามองเขียนผู้จงด้วยสายตาเย็นเยียบ พบว่าอีกฝ่ายเหมือนกับอินชือ
อเสวี่ย แม้จะไม่ได้รับบาดเจ็บภายนอก แต่ที่อกเสื้อมีรอยตำล้้าเป็นปื้น
มูมปากมีโลหิตไหลออกมาไม่หยุด

“ไม่ต้องฆ่าเขา!” แม้จะไร้กำลัง แต่อินชือเสวี่ยยังคงยิ้มร้ายกาจ
“เขาถูกฝ่ามือของพ่อเจ้าไป...ลืบฝ่ามือ ไม่มีทางรอด...ไม่จำเป็นต้องฟันเขาลักดาบ เ
วลาที่เขาสิ้นเอ็นขาดกระดูกแหลกหมดแล้ว...ต้องตายช้าๆ อย่างทรมาน...”

“เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร” เขียนพั่วเย้วกอดอินชือเสวี่ย ส่วนปู่เขียนสิงคุกเข่า
ร่างกายเขียนชิมั่ว สภาพของคนหลังสาหัสมากจนปู่เขียนสิงไม่กล้าสัมผัสถูกตัวเขา

“อย่าถามอีกเลย...ทั้งหมดเป็นความผิดของแม่...” อินชือเสวี่ยยิ้มเศร้า “เด็กดี
แม่ขยับไม่ไหว...อุ้มแม่ไปหาพ่อของเจ้าที่...”

“เจ้าไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว” เขียนชิมั่วหันมามองนางทันควัน “เย้วเอ๋อร์
เขียนสิง พานางไปรักษา”

“แล้วท่านเล่า” เขียนพั่วเย้วมองใบหน้าากลัวของเขียนชิมั่วแล้วสะอื้นอ
กมาอย่างเศร้าใจ แม้เขากับนางจะเพิ่งได้รู้จักกันเพียงไม่กี่วัน แต่ความห้าวหาญเด็ด
เดี่ยวของเขาทำให้นางรู้สึกปวดใจอย่างไร้สาเหตุ เขียนชิมั่วเป็นวีรบุรุษที่ต้องพบเจอ
แต่ความผิดหวัง ระเห่ร้อนมาทั้งชีวิต แต่พอได้มาพบภรรยาที่นับบุตรสาว เขากลับต้
องตกอยู่ในสภาพน่าสังเวชเช่นนี้!

เขียนชิมั่วไม่ตอบ หยต่น้ำตาร่วงรินจากดวงตาอินชือเสวี่ย “ข้าไม่ไปไหนทั้งนั้น
พวกเจ้า...หากคิดจะพาข้าไป ข้าจะสะบัดซีฟจรตัวเอง...เดี๋ยวนี้ อุ้มข้าไป...”

เขียนพั่วเย้วจึงต้องอุ้มอินชือเสวี่ยไปอยู่ข้างกายเขียนชิมั่วตามคำสั่ง รับรู้ใ
ด้ว่าร่างกายของคนในอ้อมแขนอ่อนยวบราวกับไร้กระดูก เกรงว่ากระดูกและซีฟจร
คงสะบัดไปหมดแล้ว หัวใจของเขียนพั่วเย้วเจิบแปลบ “ท่านแม่ ท่านอย่าทำเช่นนั้น
ข้าจะพาท่านไปรักษา ต่อไปเราจะได้อยู่ด้วยกัน...”

“ไม่ได้...แม่ต้องไปอยู่เป็นเพื่อนพ่อเจ้า...” อินชื้อเสวี่ยค่อยๆ ยื่นมือออกไปแตะเอาพอมบางของเยียนซีมั่วเบาๆ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มพึงใจ “ซีมั่ว ชำมักจะทำผิดต่อเจ้า แม่แต่วันนี้ ข้าก็ทำให้เจ้าต้องพลอยลำบาก...เจ้าโกรธข้าหรือไม่”

วันนั้นเหยียนผู้ฉงใช้แผนทำร้ายตนเองเพื่อให้อินชื้อเสวี่ยติดกับ นางถูกทรมานอยู่หลายวันกว่าเยียนซีมั่วจะมาและสั่งหารองครักษ์ลับทั้งหมดตอนที่ทั้งสองพบกัน ต่างฝ่ายต่างได้รับบาดเจ็บสาหัส แม่เยียนซีมั่วจะมีวรยุทธ์สูงกว่าเหยียนผู้ฉง แต่เหยียนผู้ฉงเป็นพวกเผ่าตอระดงตาย^๒ แล้วเยียนซีมั่วจะต่อกรกับเขาได้อย่างไร เพียงแต่เหยียนผู้ฉงประเมินความสามารถของตนเองสูงเกินไป เมื่อยอดฝีมือสามคนตะลุมบอนกัน ย่อมได้รับบาดเจ็บกันทั้งสองฝ่าย ทำให้เวลานี้พวกเขาทั้งหมดเรียวยาวอยู่ก้นพื้น ไม่อาจเคลื่อนไหวได้มาสามชั่วโมงแล้ว ต่างฝ่ายต่างเข้าใจว่าตนคงต้องตายไปเช่นนี้ คิดไม่ถึงว่าพวกปู่เซียนลึงจะมาตามนาง

เยียนซีมั่วชำเลืองมองอินชื้อเสวี่ย น้ำเสียงแหบพร่าอ่อนโยนอย่างที่สุด “ข้าไม่เคยโกรธเจ้า”

อินชื้อเสวี่ยยิ้ม “เช่นนั้น เจ้ายัง...ชอบข้าหรือไม่”

“ชอบ” เยียนซีมั่วค่อยๆ ยกมือขึ้นวางบนแผ่นหลังที่ปวดเป็ยกเป็นโคลนเลนของนางด้วยความยากลำบาก “ไม่มีวันใดที่ข้าไม่ชอบเจ้า ไม่มีขณะใดที่ข้าไม่คิดถึงเจ้า”

อินชื้อเสวี่ยไม่รู้สึกลังเลถึงสัมผัสของเขา แต่มองเห็นแววตาอันอ่อนโยน นางจึงยิ้มอย่างดีใจเหมือนเด็กสาวอายุสิบหก

“ซีมั่ว ข้าก็คิดถึงเจ้า...” นางยกมือขึ้น แต่มีอนั้นกลับตกลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรง เหยียนผู้ฉงเอี้ยวหน้าตารึ้นขอบตา จับมือนางไปวางบนมือของเยียนซีมั่ว อินชื้อเสวี่ยสุดลมหายใจลึกลับ เอ่ยเสียงนุ่ม “เย้วเออร์ เจ้าหีบของที่อยู่ในอกเสื้อแม่ ออกมาที”

เหยียนผู้ฉงเอี้ยวหน้าเข้าไป คลำพบวัตถุเย็นเยียบชิ้นหนึ่ง นางหีบออกมาดูอย่างระมัดระวัง พบว่าเป็นป้ายหยกสีดำดูจืดหมัก

^๒ เป็นสำนวน หมายถึง นักรบให้โซ่ลากหรือโอกาสเข้ามาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋ว มีชาวฉวนเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนตอไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทานา นักรบให้กระต่ายวิ่งมาชนตอไม้ตายอีก

“ศิษย์เหล่านั้นของแม่...” เสียงของอินช็องเสวียสั้นเครือ
 “ล้วนเป็นสตรีที่มีชีวิตรันทศ ต่อไปเจ้า...จะปลดปล่อยพวกนางไปก็ดี หรือจะ...
 ดูแลพวกนางแทนแม่ก็ดี จงเอาใจใส่...พวกนางให้มากๆ เหมือนพวกนางเป็นแขนขา...
 เป็นพี่น้อง...”

เหยียนพั่วเยวี่พยักหน้ารับทั้งน้ำตา

“ฝั่งแม่กับพ่อเจ้า...ไว้ด้วยกัน...ที่ยอดเขาอู่จิ่ว...” รอยยิ้มของนางเริ่มเลือนลอย
 “ตอนนั้นแม่...พบพ่อเจ้าที่นั่น...ประมุขยุทธภพผู้องอาจ...”

น้ำเสียงของนางแผ่วลงเรื่อยๆ จนไม่ได้ยิน เปลือกตาค่อยๆ ปิดสนิทลง
 ลมหายใจขาดหาย

เหยียนพั่วเยวี่นั่งครุ่นหนึ่งก่อนจะฮันจนพูดไม่ออก แม้ความประทับใจที่
 นางมีต่ออินช็องเสวียจะเลวร้าย แต่การต้องมาเห็นนางสิ้นใจอย่างสงบกลับทำให้หญิง
 สาวรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งแทงทะลุหัวใจ รวดราวไปทั้งอก

“นาง...จากไปแล้วหรือ” น้ำเสียงของเหยียนชี่มั่วสั้นน้อยๆ

เหยียนพั่วเยวี่ไม่อาจเอ่ยตอบ ปู่เขียนสิงได้แต่เงียบบ่น

“พยุ่งข้าลุกขึ้น” น้ำเสียงของเหยียนชี่มั่วหนึ่งสนิท ปู่เขียนสิงจึงพยุ่งเขาลุกขึ้น ย
 อดดีมีมืออันดับหนึ่งในยุทธภพคำรามเสียงหนัก แล้วลุกขึ้นช้าๆ

“ส่งแม่เจ้ามาให้พ่อ” เหยียนชี่มั่วยื่นมือออกไปหาเหยียนพั่วเยวี่

เหยียนพั่วเยวี่มองร่างที่ชวนเซไปมาของเขา เวลานี้ไหนเลยที่เหยียนชี่มั่ว
 จะรับน้ำหนักมากๆ ได้ แต่นางยังคงนำร่างของอินช็องเสวียวางไว้ในอ้อมแขนเขา
 เหยียนชี่มั่วรับนางไป ร่างโง่งนง ค่อยๆ หมุนกายช้าๆ

“เสวียเออร์...” เขาเอ่ยเสียงแหบพร่า “พี่ชี่มั่วจะพาเจ้ากลับยอดเขาอู่จิ่ว”

เขาเพิ่งเดินออกไปได้สองก้าวก็ตัวเอียง ล้มลงกับพื้นอย่างแรง ดาบย
 วาที่ปักอยู่ที่อกขวากระแทกพื้นดังบึ๊ก เลือดทะลักออกจากบาดแผลมากขึ้น
 เหยียนชี่มั่วระบายลมหายใจยาว คุณเข่ากับพื้นหนึ่งเหมือนรูปสลัก ไม่ขยับตัวอีก

ปู่เขียนสิงปราดเข้าไปหา พบว่าสองตาของเขาปิดสนิทแล้ว
 โบทหน้าเปียกชุ่มด้วยน้ำตา ไร้ลมหายใจ

“อาจารย์!” ปู่เขียนสิงตะโกนก้อง กอดร่างไร้วิญญาณของอีกฝ่ายไว้

หัวใจปวดหนีบจนชา

เหยียนพั่วเยว่ยังคงคุกเข่าอยู่ที่เดิม มือข้างหนึ่งยกขึ้นปิดปาก น้ำตาไหลพราก ขยับตัวไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว

จังหวะนี้เอง จู่ๆ ก็มีเสียงลมพัดวูบมาจากทางด้านหลัง อารมณ์เศร้าโศกอย่างรุนแรงทำให้เหยียนพั่วเยว่สติไม่อยู่กับตัวจึงไม่ทันระวัง เพียงรู้สึกว่ามีพลังมหาศาลสกัดจุดเส้นถึงทางด้านหลัง ทำให้ตัวแข็งทื่อไปในพริบตา

ปู่เขียนสิงหันมาทันทีที่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเมื่อเห็นเหยียนผู้ฉงที่เหลือเพียงลมหายใจราวยรินผุดลุกขึ้นมา ใช้แขนข้างหนึ่งกระหวัดร่างเหยียนพั่วเยว่จากทางด้านหลัง สีหน้าอำมหิต

เมื่อครู่เขาคงไม่ได้รับบาดเจ็บถึงขั้นปางตาย เพียงแค่เล่นละครตบตาพวกเยียนซีมั่ว หากพวกปู่เขียนสิงไม่ตามมาได้จังหวะพอดีเกรงว่าปานนี้เขาคงหลบหนีไปแล้ว

“ปล่อยนาง!” ปู่เขียนสิงโกรธจัด คลายมือจากร่างเยียนซีมั่ว ถือดาบมุ่งตรงเข้าไป

เหยียนผู้ฉงใช้แขนข้างหนึ่งรัดคอเหยียนพั่วเยว่ “ก้าวเข้ามาอีกก้าว...” เขาชอบหายใจ “ข้าจะสังหารนางเสีย ทั้งดาบ!”

เหยียนพั่วเยว่พลันได้สติ นางชบครามจนโลหิตไหลริน “เดรัจฉาน! ข้ากับเจ้าไม่อาจอยู่ร่วมฟ้า!”

ปู่เขียนสิงทั้งดาบทันที เอ่ยเสียงหึ่ม “ปล่อยนาง แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า!”

เหยียนผู้ฉงยิ้มเย้นอย่างอ่อนแรง “เจ้าเป็นใคร คนอย่างข้าต้องให้เจ้ามาไว้ชีวิตด้วยหรือ” ลั่นคำ เขาก็ถอยไปด้านหลังหลายก้าวจนถึงมุมหนึ่งของสวนที่พื้นมีบ่อน้ำสีดำนสนิท ปู่เขียนสิงตกใจ รีบพุ่งเข้าไปหา แต่เหยียนผู้ฉงกลับสะยะยิ้ม กอดเหยียนพั่วเยว่แล้วกระโจนลงไปในบ่อน้ำ

เหยียนพั่วเยว่รู้สึกว่าร่างของตนกำลังร่วงดิ่งลง ข้างหูมีเสียงลมพัดหวีดหวิว ภาพเบื้องหน้าคือผนังบ่อน้ำสูงลิ่ว ด้านหลังคือมือของเหยียนผู้ฉงที่รัดร่างนางแน่นขึ้นเรื่อยๆ

ต๊อบ! ทั้งสองหล่นลงมาบนวัตถุนุ่มๆ อย่างหนึ่ง ตามมาด้วยเสียงดังกัง
เมื่อพื้นใต้ร่างพลิกกลับ ทำให้ทั้งคู่ตกลงไปเบื้องล่างอีกครั้ง ก่อนตกลงบนพื้น

เหยียนพั่วเยว่เงยหน้าขึ้นมอง พบว่าตนอยู่ในห้องศิลปะเหลี่ยมห้องหนึ่ง ผนัง
ตรงหน้าฝั่งไข่มุกราตรีเม็ดกลมเกลี้ยงแวววาว ให้แสงสว่างมลังเมลิอง

นางเข้าใจได้ในทันทีว่าในบ่อน้ำมีห้องลับ คนเช่นเหยียนผู้จงยอมเหมือนกระ
ต่ายที่มีสามรัง

ปังๆๆ! แผ่นศิลาเหนือศีรษะมีเสียงดังตามมา รวากับมีคนกำลังทุบมัน
เหยียนพั่วเยว่หัวใจเต้นโลด

“ศิลายักษ์หนาห้าร้อย เขาไม่มีทางเข้ามาได้หรอก” เสียงแหบแห้งของเหยียน
ผู้จงดังมาจากด้านหลัง

ทั้งร่างของเหยียนพั่วเยว่เป็นโหลहित หัวใจเต้นรัว
ไต่ยิ้นเสียงสวบสาดดังขึ้นทางด้านหลัง ผ่านไปสักพัก เหยียนผู้จงก็ลุกขึ้น
เดินเข้ามาหานาง

เสียงเขาแหบพร่าแผ่วโผย ยกมือขึ้นประคองใบหน้าเหยียนพั่วเยว่เบาๆ
“เยว่เออร์...ที่พ่อทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็เพราะใจอ่อนกับเจ้ามากเกินไป”

เหยียนพั่วเยว่ไม่ตอบ ทั้งไม่ยอมสบตากับเขา

เหยียนผู้จงกระอักไอโลหิตออกมา ออกเลื้อยชุ่มไปด้วยของเหลวสีดำจนแทบม
องไม่เห็นสีเดิมของเนื้อผ้า

ทั้งสองอยู่ใกล้กันมากจนคราบเลือดบนตัวเขาเลอะกระโปรงและออกเลื้อย
ของนาง เหยียนพั่วเยว่รู้สึกเหมือนได้กลิ่นจางๆ ของไม้จันทร์หอมมาจากกายเขา
คละเคล้ากับกลิ่นคาวเลือดฉุนก็ก กลายเป็นกลิ่นที่ชวนให้รู้สึกคลื่นเหียน
น เหยียนผู้จงซ้อนสายตาขึ้นมองหน้านางหนึ่ง นัยน์ตาเรียวยาวไร้ทุกข์ไร้สุข
ลึกล้ำดูจดวงดาวในยามราตรี

ความเจ็บปวดที่แผ่ซ่านจับหัวใจของเหยียนพั่วเยว่ค่อยๆ สงบลง
เหลือเพียงความเมินเฉยเย็นชา เมื่อคนตรงหน้าคือคู่แค้นที่ไม่อาจอยู่ร่วมฟ้ากับ
นาง แม้นางจะไม่ได้รู้สึกอะไรกับบิดามารดาในโลกนี้ แต่การที่ต้องเห็นพวกเขาต
ายอย่างน่าอนาถย่อมสร้างความรู้สึกสะเทือนใจอย่างลึกล้ำ ความรู้สึกเกลียดชัง

อยากสังหารอีกฝ่ายยิ่งพวยพุ่ง

“เยร์เยอร์ ข้ากำลังจะตายแล้ว” เขาพลันโพล่งขึ้น

เหยียนฟัวเยร์เพียงเอ่ยว่า “ตายได้ชะที”

เหยียนผู้ฉงยิ้ม ค่อยๆ ยื่นมือข้างหนึ่งมาที่ใบหน้านาง เหยียนฟัวเยร์จึงตอบด้วยสายตากระดัง รับรู้ได้ว่านิ้วมือเย็นจัดดุจหิมะกำลังสัมผัสผิวนาง ทำให้ถอดสันสะท้านไม่ได้

แม้แต่นิ้วของเขายังเจือกลิ่นอายความตายเข้มข้น ราวกับเขากำลังเค้นเรียวแรงที่เหลือไถ้มือผ่านผิวแก้มของนางอย่างอ่อนแรง ก่อนจะมาหยุดที่ริมฝีปากของนาง และกดลงเบาๆ

“เจ้าไม่ได้รักข้าสักนิดเลยหรือ” เขาจ้องนาง แววตาดำสนิทไร้ที่สิ้นสุด

เหยียนฟัวเยร์นี่ก็อยากหัวเราะ รัก? แต่ไหนแต่ไรเจ้าก็เป็นพวกที่คิดถึงแต่ตัวเอง ขนาดจะตายอยู่แล้วยังเอาแต่เฝ้าถามข้าว่ารักเจ้าหรือไม่

อาจเพราะสีหน้าของนางเสียดแทงใจเขา สีหน้าของเหยียนผู้ฉงจึงเยียบเย็นลง เขายกมือขึ้นมารวบร่างเหยียนฟัวเยร์เข้าไปในอ้อมแขน

ลมหายใจของเขาพ่นรดใบหน้านางเบาๆ ให้ความรู้สึกคันยุบยิบชวนขนลุกจนเหยียนฟัวเยร์ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง เหยียนผู้ฉงก็มมองนางนึ่งสองมือกอดตระกองนางไว้เบาๆ

เขาก็มหันหลัง ริมฝีปากที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดผนี้กริมฝีปากของนาง

เร่าร้อน ดุดัน ที่นกระหาย ลิ้นหวัง อ่อนแรง... ลิ้นของเขาชำแรกลิ้นเข้ามาอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว เกี้ยวกระหวัดพัวพันอยู่กับนางพักหนึ่ง ก่อนที่ขณะถัดมา เหยียนฟัวเยร์จะกัดลิ้นของเขาอย่างแรง ทำให้เหยียนผู้ฉงหดลิ้นไปอย่างรวดเร็ว พร้อมเลือดสดๆ เต็มปาก

เขาหัวเราะเสียงแผ่ว “จงจดจำข้าไว้ตลอดกาล” เขายื่นมือไปหยิบจี้หยกเขียวฝีมือประณีตรูปแบบเรียบง่ายสองอันออกมาจากเสื้อคลุมซ้ำๆ

“รู้หรือไม่ว่านี่คือสิ่งใด” เขาคล้องจี้หยกอันหนึ่งที่คือนางอย่างเบาเมื่อ

เหยียนฟัวเยร์หอบหายใจ สายตาจ้องเขาอย่างดุดัน

น้ำเสียงของเขาแหบพร่า “ในเมื่อเจ้าเกลียดข้าเข้ากระดูก

ข้าก็จะไม่ให้เจ้าได้มีความสุข”

“นี่คืออะไร” สุดท้ายเหยียนพั่วเยว่ก็อดถามไม่ได้

เหยียนฝูฉงยิ้มน้อยๆ โยนจี้หยกอีกชิ้นลงบนพื้นดังกึก
จี้หยกแตกเป็นเสี่ยงทันที

“เจ้าคิดจริงๆ หรือว่า....ที่ข้าแยกเสวี่ยเอ๋อร์กับเหยียนซีมั่วจากกัน เพียงเพราะ
ความรู้สึกส่วนตัวเท่านั้น”

หัวใจของเหยียนพั่วเยว่กระตุก “เช่นนั้นเพราะเหตุใด”

เขายกมือขึ้นลูบจี้หยกที่ห้อยบนหน้าอกของเหยียนพั่วเยว่เบาๆ
ประกายตาสีกล้ำขึ้นหลายส่วน “ตอนนั้น เหยียนซีมั่วชักชวนชาวยุทธ์ให้เข้าร่วมกอง
ทัพ ได้รับแรงสนับสนุนอย่างกว้างขวาง ข้าต้องการทำลายเขาเพื่อทอนกำลังทัพของ
ต้าซวี และตลอดหลายปีที่ผ่านมา รากฐานของต้าซวีก็ถูกข้าล้วงลึกออกมาจนหมด
ทีเดียว...”

เหยียนพั่วเยว่ตกใจ “เจ้าไม่ใช่ชาวด้าซวี เจ้าก็เป็นชาวจินเหอ?”

เหยียนฝูฉงค่อยๆ คลี่ยิ้ม แต่ไม่ได้ตอบคำถาม เพียงจ้องมองนางด้วยแววตา
อ่อนโยนดูจสายน้ำ เขาสูดลมหายใจเฮือกสุดท้ายเอ่ยว่า “ข้าวางแผนมาหลายปีจนเว
ลานี้ถึงเวลาที่แคว้นของข้าจะได้ครอบครองได้เหล่า ต้าซวีหรือ เฮอเอ! ลักวันชาวแคว้น
นชวีต้องตกต่ำไม่ต่างจากหมูหมา! จี้หยกนี้เป็นเครื่องยืนยันประจำกายเพียงหนึ่งเดี
ยวของสกุลเหยียนข้า สามารถรักษาเกียรติยศและความปลอดภัยได้ เดิมมีสองชิ้น
สำหรับข้ากับเสวี่ยเอ๋อร์ ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นเจ้ากับข้า หากวันนี้เจ้ามีใจให้ข้าสักนิด
มีหรือที่ข้าจะไม่มอบหยกทั้งสองชิ้นให้เจ้ากับเด็กนั้น แต่ว่าเหยียนพั่วเยว่
สุดท้ายเจ้าก็ผิดต่อข้า ในเมื่อข้าต้องตายอยู่ที่วันนี้ เจ้าจงเตรียมรับความทุกข์ที่ต้อง
พรากจากคนรัก ในวันที่แคว้นของเขาล่มสลายได้เลย...”

เสียงเขาเบาลงทุกขณะ สุดท้ายก็คอบพับ ใบหน้าแนบกับหน้าของเหยียนพั่วเยว่
ร้ออย่างสงบ ร่างกายแข็งค้างอยู่ในท่าเดิม ไม่ขยับเขยื้อน

เหยียนพั่วเยว่เอนพิงอยู่ในวงแขนแข็งที่อของเหยียนฝูฉงนิ่งงัน สัมผัสได้ว่
ร่างกายของเขากำลังเย็นลงเรื่อยๆ นางเริ่มรู้สึกโกรธและไม่เข้าใจ คิดอย่างมึนงงว่า *ข้า
เคยคิดว่าตนเองอยู่บนโลกนี้อย่างเดียวตาย แล้วจู่ๆ ก็มีพ่อแม่ที่เป็นวีรบุรุษโผล่มา*

แต่เพียงวันเดียว พวกเขาทั้งสองก็สิ้นตายจาก คัตรูต์ดวงกาจของข้าก็ตายไปด้วย
ทุกคนสิ้นตายกันหมด

แต่เหตุใดบุคคลที่น่ารังเกียจคนนี้ถึงได้พูดก่อนตายว่า
“เจ้าจงเตรียมรับความทุกข์ที่ต้องพรากจากคนรัก ในวันที่แคว
วันของเขาล่มสลายได้เลย...” เห็นชัดว่าเขามีเจตนาร้าย เห็นชัดว่าเขามีเจตนาถก
กวนความรู้สึกของข้า แต่เพราะเหตุใด ข้าจึงรู้สึกว่าย่อกำนี้เป็นเหมือนคำทำนาย
เป็นกลางบอกเหตุบางอย่าง

เสียงตึง ๆ ๆ เหนือศีรษะราวกับดังมาจากที่แสนไกล
เหยียนพั่วเยว่ซ่อนสายตาขึ้น เห็นไข่มุกราตรีสาดแสงสงบนิ่ง ทำให้ห้องมีบรรยากาศ
กาศเยือกเย็นเยียบสงบ

ทว่านางกลับรู้สึกหดหู่อย่างอธิบายไม่ถูก ไม่รู้เป็นเพราะเยียนซีมั่ว อินชือเสวี่ย
เหยียนผู้จง ตัวนางเอง ปู่เหยียนสิง หรือว่าเสี่ยวหรง

บางที ข้าอาจกำลังเสียใจในโชคชะตาอันมืดมนก็เป็นได้

ร่างไร้วิญญาณของเหยียนผู้จงเย็นสนิท เหยียนพั่วเยว่วิ่งหน้าขึ้นเห็นแผ่น
ศิลาเหนือศีรษะมีรอยปริ้ววขนาดใหญ่หลายรอย คนที่อยู่นอกห้องศิลายังคงทุ
บอย่างแรงโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ร่างแข็งทื่อของนางเริ่มขยับได้แล้ว เหยียนพั่ว
เยว่จึงผลักเหยียนผู้จงไปด้านข้างและลุกขึ้นยืน มองดูบุรุษที่เคยควบคุมชีวิตนาง
และเป็นผู้กำหนดชะตากรรมของนาง สุดท้ายก็ระบายลมหายใจยาว ก่อนอุ้มเขาไป
วางไว้บนเตียงศิลาในห้อง

ในที่สุดเจ้าก็ต้องตายอยู่ที่นี้ แต่เจ้าคาดผิดแล้ว เพราะข้าไม่มีวันยอมให้ปู่เซี
ยงสิงตาย

เหยียนพั่วเยว่กวาดตามองรอบตัว ไม่นานก็พบรอยขนู้นข้างไข่มุกราตรี
นางกดลงไป ได้ยินเสียงดังแกร๊ก จากนั้นใครคนหนึ่งก็วิ่งลงมาจากด้านบน ไบหน
าเประอะเปื่อนุ่นฉายแววร้อนรน เขาคือปู่เหยียนสิง

“เยว่เอ้อร์!” ชายหนุ่มได้เห็นนางจึงค่อยคลายใจ ทั้งสองเฝ้าเข้ากอดกันแน่น

ครึ่งเดือนต่อมา ศพของเยียนซีมั่วกับอินชือเสวี่ยก็ถูกส่งไปฝังที่ยอดเขาอู่จิว เมื่อ

คนของสำนักชิงชินรู้เรื่องก็รีบรุดมา คุณเข้าเรียงกันเป็นแนวตั้งแต่ยอดเขาลงมาจนถึงเชิงเขา เขียนพั่วเยวี่ไม่อยากตามพวกนางกลับไปที่เขาฟูอวี่ จึงมอบหมายงานให้ศิษย์อาวุโสผู้หนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ จ้าวจวินมั่วก็มา แต่คอยมองทั้งสองคนอยู่ห่างๆ ไม่ได้เข้ามาหา

ตอนลงจากเขา เขียนพั่วเยวี่ล้วงจี๋หยกขึ้นนั้นออกมาส่งให้ปู่เขียนลิ่ง
ปู่เขียนลิ่งถามด้วยความแปลกใจ “นี่คืออะไรหรือ”

เขียนพั่วเยวี่บอกว่า “เป็นของที่ท่านแม่ขามอบให้ ในเมื่อขามีจี๋หยกของเจ้าแล้ว
ชิ้นนี้ก็มอบให้เจ้าเป็นสิ่งแทนใจ ห้ามให้ห่างตัวเล่า”

แม้เขียนผู้ฉงจะมีความคิดประหลาด แต่สัญชาตญาณของนางบอกว่าสิ่งที่เขาพูดก่อนตายวันนั้นเป็นความจริง ภายหน้าจี๋หยกนี้อาจช่วยรักษาชีวิตเขาไว้ได้

ปู่เขียนลิ่งยอมรับไปด้วยความยินดี และห้อยติดเอาไว้ตลอดเวลาไม่ยอมให้ห่างกาย ทั้งคู่ออกเดินทางขึ้นเหนือกันทั้งวันทั้งคืน เพื่อทำศึกกับเมืองชิงหลุนให้ได้ดีขาด

๓๗

ตลอดการเดินทางขึ้นเหนือ อารมณ์ของเหยียนพั่วเยว่ไม่รู้ดีนักทั้งรู้สึกเหนื่อยล้า แต่ปู่เขียนลึงคอยเอาใจนางอย่างเงียบๆ ทำให้อารมณ์ของนางสดใสขึ้นมาก

ระหว่างทางทั้งสองเห็นทหารหลายกองเร่งเดินทัพขึ้นเหนือ จึงค่อนข้างแปลกใจ เพราะโดยทั่วไป การเคลื่อนกำลังพลเช่นนี้ย่อมเป็นสัญญาณของสงครามซึ่งชะตา

แต่ปู่เขียนลึงกลับไม่รู้ลึกว่ากำลังจะเกิดสงครามขึ้นชัดๆ เพราะประการแรก ราชสำนักไม่ได้ส่งกองกำลังใหญ่ไปกวาดล้างทัพชิงหลุน จึงมีความเป็นไปได้มากกว่าพวกเขาจะพลาดโอกาสในการล้อมกรอบสังหารไปแล้ว ประการที่สอง กองทัพทั้งสองฝ่ายอยู่ในสภาวะชะงักงันมานานหลายวัน ทั้งจ้าวพั่วก็เป็นคนเจ้าเล่ห์ ในเมื่อกำลังพลของเขาสู้ตัวซิวไม่ได้ มีหรือที่จะยอมทำสงครามชัดๆ

ทว่าเมื่อทั้งสองไปถึงเมืองหลินโย่ว ซึ่งเป็นด่านชายแดนทางเหนือที่มุ่งตรงสองอาณาจักรร่วมบัญชาการ จึงได้รู้ว่าพวกเขาเดาไม่ผิด...สองทัพกำลังจะทำสงครามขึ้นซึ่งเป็นที่ตายกันแล้ว และกองทัพที่พวกเขาพบระหว่างทางคือทหารที่องค์ชายรองดีงตัวมาจากทุกสารทิศ

ปู่เขียนลึงรีบให้คนจัดที่พักให้เหยียนพั่วเยว่ในหน่วยบัญชาการ นัยยังไม่ทันได้ดื่มก็ตรงไปหาหมู่จันหันที่ เหยียนพั่วเยว่คอยจนวนลวงเข้ากลางดึกกว่าจะเห็นชายหนุ่มกลับมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ปู่เขียนลึงวางแผนที่เต็มโต๊ะ และจ้องมองอย่างไม่ยอมเลื่อนสายตาไปที่อื่น

“มีอะไรหรือ” เหยียนพั่วเยว่ถาม

ชายหนุ่มไม่ได้เงยหน้า “มีบางอย่างแปลกๆ เจ้านอนก่อนเถอะ”

“เจ้าไม่นอนด้วย ข้านอนไม่หลับ” เหยียนพั่วเยว่มองเขาตาปริบๆ ความจริงแล้วนางอยากให้เขาได้พักผ่อนเต็มที่

ปู่เขียนลิ่งจึงเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้ “แม้ภารกิจทางการทหารจะยุ่งมาก แต่หากฟูเหรินอยาก ‘ร่วมฝึก’ กับผู้น้อย อีกประเดี๋ยวผู้น้อยค่อยมาดูภารกิจของกองทัพที่หลังก็ได้...”

มีหรือที่เหยียนพั่วเยว่จะฟังไม่ออกว่าเขากำลังหยอกเย้านาง จึงแสร้งทำเคือง “ไม่จำเป็น!” แล้วพลิกกายเข้าด้านในหลับไป ปู่เขียนลิ่งมองแผ่นหลังเหยียดตรงของนาง แล้วก็หลุดยิ้มออกมาหน่อยๆ ก่อนก้มหน้าดูแผนที่ต่อ ไม่นานก็ตกลู่แก้วังค์ความคิด

เหยียนพั่วเยว่ตื่นขึ้นมากลางดึก พบว่าแสงเทียนยังสว่างเพราะปู่เขียนลิ่งยังศึกษาแผนที่อยู่ จึงอดตกใจไม่ได้ “ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่” เขาเพิ่งกลับมาวันนี้เองมิใช่หรือ มีเรื่องใดให้ต้องวิตกกังวลเพียงนี้

ปู่เขียนลิ่งจึงเป่าเทียนดับแล้วพลิกกายขึ้นเตียงไปทอดหญิงสาว “ตอนเข้าไปรายงานตัวที่ค่ายเมื่อตอนกลางวัน องค์ชายรองทรงมอบหมายให้ข้าเป็นแม่ทัพกองหน้า อีกห้าวันให้หลังต้องนำกำลังค่ายเหมิงหู่หนึ่งหมื่นนายไปเผด็จศึกกับจ้าวพั่วที่แนวหน้า นับตั้งแต่พรุ่งนี้ ข้าต้องเข้าไปอยู่ในกองทัพ เจ้าจงอยู่ที่หน่วยบัญชาการดีๆ ที่นี้ปลอดภัยกว่ามาก”

เหยียนพั่วเยว่วิ่งไปครู่หนึ่ง “ต้องไปแนวรบด้านหน้าอีกแล้วหรือ”

ปู่เขียนลิ่งจับกระแสร่มไม่พอใจ ในหัวเห็นภาพนางกำลังเบ้าปาก เขาจึงยื่นนิ้วไปลูบริมฝีปากนาง “ครั้งนี้องค์ชายรองทรงรวบรวมกำลังพลได้แปดหมื่นกว่า มีแม่ทัพนายกองที่เก่งกาจหลายคน ข้าเป็นเพียงผู้ด้อยอาวุโสในกองทัพเท่านั้น ได้รับการเป็นแม่ทัพกองหน้านับว่าไม่เลวแล้ว ด้วยความสามารถของข้า ยังมีสิ่งใดที่เจ้าต้องกังวลอีก”

เหยียนพั่วเยว่คิด แล้วก็เห็นจริง แต่ยังคงเอ่ยถาม “เช่นนั้นเจ้ายังกังวลเรื่องใด”

“ข้ารู้สึกว่าการเผชิญหน้าทำสงครามซี้ซาดเช่นนี้ ไม่เหมือนสิ่งที่จ้าวพั่วจะทำ”

เขาตอบ “เขาต้องมีอุบายอยู่เบื้องหลัง เพียงแต่เรายังคิดไปไม่ถึง”

“เจ้าได้บอกพวกเขาหรือไม่”

“กับเสี่ยวทรงบอกแล้ว” บูเขียนลิ่งเล่า “เขาเองก็รู้สึกเช่นเดียวกับข้า เพียงแต่องค์ชายรองมันพระทัยเต็มเปี่ยม และกองสอดแนมก็ยืนยันมาว่ากำลังหลักของจ้าวพิวอยู่ทางตะวันออกแน่นอน หากไม่มีหลักฐานแน่ชัด มีหรือจะหยุดองค์ชายรองได้”

เหยียนพั่วเย่ร์คิดแล้วจึงเอ่ยว่า “หรือนี่จะเป็นการส่งเสียงบุรพาติฝ่าประจิมหากจ้าวพั่วเป็นคนที่มีความคิดแยบยลเช่นที่เจ้าว่า การที่เขาล่อทัพใหญ่ของเราไปทางนี้ เพื่ออะไรกันแน่”

บูเขียนลิ่งกุมมือนาง “เย่ร์เอ๋อร์คนดี ข้าก็คิดเช่นนี้ ข้าคาดเดาไว้อย่างหนึ่ง” เขาประคองเหยียนพั่วเย่ร์ลุกขึ้นนั่ง จุดเทียนให้ความสว่าง พานางไปที่โต๊ะเพื่อชี้ให้ดูแผนที่ “เห็นทิศทางการเคลื่อนทัพหรือไม่”

เหยียนพั่วเย่ร์ดูแผนที่ เห็นลูกศรสีดำมากมายเล็งมาที่เมืองหลินโย่วจากที่ต่างๆ และห่างออกไปทางตะวันออกหลายร้อยลี้ มีเครื่องหมายที่ระบุที่ตั้งเมืองชิงหลุน

“หากข้าเป็นจ้าวพั่ว ข้าจะตั้งกำลังทั้งหมดของต้าชวีมาที่นี่...” เขาชี้ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ “ถึงตอนนั้น เส้นทางไปสู่เมืองหลวงก็จะเปิดโล่ง ไร้อุปสรรค...”

เหยียนพั่วเย่ร์ตะลึงงัน ความคิดนี้ช่างน่าทึ่งและเหนือจินตนาการ นางมองดูแผนที่ ประตูดวงนครหลวงเปิดโล่งอยู่จริง ๆ

“เจ้ากำลังจะบอกว่าจ้าวพั่วจะใช้ยอดทหารอีกกลุ่มลอบเข้าโจมตีเมืองหลวง?”

บูเขียนลิ่งเอามือเท้าคาง “แต่ตลอดทางที่พวกเราเดินทางกลับมาไม่เห็นกองกำลังของจ้าวพั่วเลย หากเขามีทัพหนุนจริงแล้วจะเอาไปซ่อนไว้ที่ใด”

ทั้งสองสบตากันเงียบๆ

“ได้ยืนยันว่าพอสงครามเริ่ม ชาวชิงหลุนในหลายพื้นที่ก็ลุกฮือขึ้นตอบรับจ้าวพั่วจนราชสำนักรับมือไม่ทัน” เหยียนพั่วเย่ร์บอก “ครั้งนี้เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะใช้ทหารชิงหลุนที่อยู่รอบเมืองหลวงเป็นผู้ลงมือ”

ดวงตาของปู่เขียนลิ่งเป็นประกายวาว ว่าไม่นานก็สิ้นศึรยะ “เป็นไปได้ตั้งแต่จ้าวพั่วก่อการ ทุกที่ก็มีการจับกุมทาสชิงหลุนกันอย่างเอิกเกริก ได้ยินว่าในคุกมีคนถูกจับเต็มไปหมด ส่วนทาสชิงหลุนในสามเมืองที่อยู่รอบเมืองหลวงก็ล้วนถูกกักกันไว้ในฉื่อโจว สร้างสุสานหลวงอยู่ที่นั่นทั้งสิ้น...”

น้ำเสียงของชายหนุ่มพลันขาดห้วงไป ทั้งสองมองตากัน ต่างเห็นแววตื่นเต้นในดวงตาของอีกฝ่าย

“ฉื่อโจว!” ปู่เขียนลิ่งชี้ไปที่ตำแหน่งที่อยู่ห่างจากเมืองหลวงไปทางตะวันออกสามร้อยลี้

“หากจ้าวพั่วส่งคนไปปล้นสุสานหลวงแล้วปลดปล่อยทาสชิงหลุนหลายพันคนออกมา...” เหยียนพั่วเยว่เอ่ย ปู่เขียนลิ่งต่อคำ “สุสานหลวงมีทหารฉื่อโจวสองหมื่นนายประจำการ แต่ครั้งนี้ ทหารฉื่อโจวกลับถูกโยกย้ายมาโดยพระบัญชาขององค์ชายรอง...”

“ไป เยว่เออร์ เราไปเข้าเผื่อองค์ชายรองกัน” ปู่เขียนลิ่งคลุมเสื้อตัวนอกให้ห่าง

“จ้าวพั่วจะลอบโจมตีเมืองหลวง? เป็นไปไม่ได้” มู่หรงซงหลุดคำ

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ประธานในห้องโถงของหน่วยบัญชาการบนกายสวมชุดคลุมผ้าดีน แสงตะเกียงวอมแวมทำให้ใบหน้าของเขายิ่งดูอึมครึม หว่างคิ้วฉายความไม่พอใจหลายส่วนที่ถูกปลุกให้ตื่น

“พี่ใหญ่ ท่านมีหลักฐานอื่นหรือไม่” มู่หรงจิ้นยืนอยู่ด้านข้าง ถามเสียงเคร่ง
ปู่เขียนลิ่งส่ายหน้า

มู่หรงซงยิ้มเยาะ “ศึกใหญ่กำลังจะปะทุแล้ว จะให้เป็นหวังเชื่อการสันนิษฐานของเจ้าฝ่ายเดียว แล้วถอนทัพใหญ่ ไม่ยอมสู้ได้อย่างไร”

ปู่เขียนลิ่งนิ่งไปครู่หนึ่ง “หากจ้าวพั่วมีแผนการเช่นนี้จริง ต่อให้ตอนนี้เราเห็นหลังกลับก็ไม่ทันการณ์เช่นกัน”

“เจ้า!” สีหน้าของมู่หรงซงดำคล้ำ ไม่พอใจที่ได้ยินข้อสรุปอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้

แต่ปู่เขียนลึงยังคงกล่าวต่อ “เมื่อครู่แม่ทัพผู้น้อยกับเยร์เออร์หรือกัน ทาสชิงหลุนที่สุสานหลวงเมืองฉือโจวมี่จำนวนไม่กี่พัน ส่วนขานเมืองหลวงทางตะวันตกมีกองกำลังหลวงรักษาราชการณสนามหินนวย หากพวกเขาคิดโจมตีเมืองหลวงก็มีใช้เรื่องง่าย แต่หากสลายกำลังแทรกซึมเข้าไปในเมือง แล้วทำงานประสานกันทั้งในและนอกก็สร้างความเป็นป่วนให้เมืองหลวงได้เช่นกัน”

“บังอาจ!” มู่หรงชงตวาดอย่างกราดเกรี้ยว “เมืองหลวงแข็งแกร่งมั่นคงจะถูกทาสชิงหลุนโจมตีได้อย่างไร ปู่เขียนลึง เจ้าไม่สมควรใจเป็นกองหน้าให้เป็นหวังหรือไม่ จึงได้หาเหตุมาป้ายเบี่ยงมากมายเช่นนี้”

ปู่เขียนลึงเอ่ยเสียงเคร่ง “แม่ทัพผู้น้อยยินดีเป็นกองหน้าไม่เคยหาเหตุปิดภาวะ แต่เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของหวงตี้ ขอให้องค์ชายรองโปรดทรงไตร่ตรองด้วย”

ปู่เขียนลึงเอ่ยถึงหวงตี้ ทำให้มู่หรงชงชะงักและรู้สึกผิดเล็กน้อย เพียงแต่แผนเด็ดจึกักใหญ่ครั้งนี้เป็นความคิดของเหล่าที่ปรึกษาและผู้ช่วยหลายสิบคนของเขา เขาจึงหวังว่าจะอาศัยโอกาสนี้สร้างผลงานใหญ่เพื่อข่มมองค์ชายใหญ่ ลงว่ามีผลประโยชน์มหาศาลอยู่ตรงหน้าเช่นนั้น ไหนเลยที่เขาจะยอมวางมือเพียงเพราะคำพูดไม่กี่คำของปู่เขียนลึง

มู่หรงชงหันไปมองมู่หรงจั้น “พระบิดาล่า ท่านเห็นว่อย่างไร”

มู่หรงจั้นนิ่งเงียบก่อนเอ่ยว่า “ปู่เขียนลึงกับเหยียนพั่วเยร์เพียงแค่คาดเดาไว้หลักฐาน เราจึงไม่อาจถอยทัพเพราะพวกเขาสองคน” มู่หรงชงยินดียิ่งนัก แต่แล้วกลับได้ยินมู่หรงจั้นเอ่ยต่อ “แต่เป็นหวังคิดว่าการคาดเดาของพวกเขามีความเป็นไปได้สูง หากเมืองหลวงถูกตีแตก ชงเออร์ ผลลัพธ์คงร้ายแรงจนคาดไม่ถึง”

สีหน้าของมู่หรงชงเปลี่ยนไป ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง “หากพระบิดาลาความม้าเร็วกลับไปยังเมืองหลวงต้องใช้เวลากี่วัน”

มู่หรงจั้นผงกศีรษะ “ชงเออร์ ข้าจะขี่ม้าทั้งวันทั้งคืนเพื่อออกคำสั่งให้ทหารหลวงคุ้มกันเมืองหลวง และจะเข้าวังด้วยตนเอง ไม่ให้เกิดเหตุร้ายขึ้นกับพระเชษฐา”

เหยียนพั่วเยร์ฟังมาถึงตรงนี้ก็เริ่มมองมู่หรงชงในมุมใหม่... แม้เขามักวางอำนาจบาตรใหญ่ แต่ในช่วงอ่อนไหวที่จำเป็นต้องตัดสินใจอย่างเด็ดข

าด เขาก็ทำได้สมกับเป็นคนของสกุลมู่ทรง

เพียงแต่... เหยียนพั่วเยวี่มองไปทางปู้เซียนลิ่ง

ทว่าปู้เซียนลิ่งกลับไม่รู้ลึกถึงสายตาของนาง และหันไปแลกเปลี่ยนสายตากับมู่ทรงจั้น ทั้งสองต่างเห็นความกังวลในดวงตาของกันและกัน...หวังว่าจะทันการณ์

หลังจากออกจากห้องโถง ปู้เซียนลิ่งกับเหยียนพั่วเยวี่เดินเคียงกันกลับไปยังห้องพัก ปู้เซียนลิ่งกำลังคิดถึงการวางกำลังพลของกองหน้าเมื่อไม่กี่วันก่อน ขณะที่เหยียนพั่วเยวี่เงียบมาก กระทั่งเดินมาถึงห้องพักแล้ว ปู้เซียนลิ่งเพิ่งรู้สึกผิดสังเกตุ จึงหันไปมองนาง หลังจากปิดประตูตามหลังก็รีบเอวหญิงสาวเข้ามากอด “เป็นอะไรไป”

“มีความเป็นไปได้มากกว่าเสียทรงจะไปไม่ทัน” เหยียนพั่วเยวี่เอ่ยเสียงเนิบ

ปู้เซียนลิ่งนิ่งเงียบ นางพูดถูก ต่อให้เสียนม้าเร็วไปเมืองหลวงตอนนี้ อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาครึ่งเดือน หากจ้าวพั่ววางแผนไว้แล้วตั้งแต่ต้น เกรงว่าอีกเพียงไม่กี่วันก็คงลงมือ

“หากเมืองหลวงถูกโจมตีจริง คนขององค์ชายรองทุกคนคงยากที่จะพ้นความผิด องค์ชายรองเป็นพระโอรสแท้ๆ ของฝ่าบาท หากต้องพระอาญา อย่างร้ายแรงที่สุดก็จะไม่อาจสืบทอดบัลลังก์ได้ ครั้งนี้เจ้าเป็นแม่ทัพกองหน้า รับภารกิจสำคัญจากองค์ชายรอง ต่อให้เจ้ารบชนะ เกรงว่าคงต้องถูกร่างแหไปด้วย” เหยียนพั่วเยวี่วิเคราะห์อย่างเป็นระบบ

ประการแรก ไม่น่ว่าองค์ชายรองจะเอาชนะจ้าวพั่วได้ ประการที่สอง ต่อให้เขาเอาชนะจ้าวพั่วได้ แต่หากเมืองหลวงเกิดเหตุ ต่อให้สร้างความชอบยิ่งใหญ่เพียงใด ถึงเวลานั้นก็ไม่พ้นต้องมีคนแบกหม้อด่า^๑ ยิ่งยามนี้ปู้เซียนลิ่งไร้คนหนุนหลัง ไรที่พึ่ง ย่อมเป็นตัวเลือกให้แบกหม้อด่าได้ดีที่สุด เหยียนพั่วเยวี่นี้กระแวง เมื่อคู้ว่องค์ชายรองก็ทรงคิดถึงจุดนี้เช่นกันใช่หรือไม่

“ข้ารู้” ปู้เซียนลิ่งตอบเสียงนุ่ม “เจ้าไม่ต้องกังวลมากเกินไป ข้าเป็นเพียงแม่ทัพ

^๑ เป็นสำนวน หมายถึง รับผิดชอบผู้อื่น ตกเป็นแพะรับบาป

พกองหน้าตัวเล็กๆ อย่างมากก็แค่ถูกลดชั้น”

ในใจเหยียนฟัวเยว่บังเกิดความคิดบ้าระท่าขึ้นมา ความจริงแล้วตอนที่ความคิดนี้ผุดซัดขึ้นมา นางก็ตระหนักว่าแท้จริงในใจนางซ่อนความคิดนี้ไว้ตลอด เพียงแต่ไม่เคยกล้าพูดออกมาเท่านั้น

“อาปู่ เราสองคนหลบเร้นเข้าไปในป่ากันดีหรือไม่” เหยียนฟัวเยว่ถาม “เจ้าอย่าเป็นแม่ทัพอีกเลย การศึกในอีกไม่กี่วันจากนี้ก็ไม่ต้องทำแล้ว พรุ่งนี้เราไปจากที่นี่กันเถอะ”

ปู่เขียนลิ่งหลุดยืม “ได้อย่างไรกัน ข้ารับบัญชาทหารมาแล้วจะให้หนีทัพได้อย่างไร นอกจากนี้ เป็นลูกผู้ชาย ทั้งยังรำเรียนวรยุทธ์และการศึกมาทั้งชีวิต จะให้ไปทำไรไปไหน คงน่าเบื่อเกินไป”

ช่วงที่ผ่านมาความสัมพันธ์ของทั้งสองยิ่งสนิทแนบแน่น เหยียนฟัวเยว่จึงลองเอ่ยความคิดของตนออกไป เพื่อว่าจะสำเร็จ แต่ก็มีได้คาดหวังว่าเขาจะตอบรับจริงๆ นางถอนหายใจ เอ่ยเสียงนุ่มว่า “ดาบกระบี่ไร้ตา การศึกสงครามย่อมต้องมีคนล้มหายตายจาก และเวลานี้เจ้าก็ไม่ใช่ตัวคนเดียวแล้ว ข้าเป็นห่วงเจ้ามาก”

ปู่เขียนลิ่งได้ยืนนางพูดเช่นนั้นก็ใจอ่อน เขารู้สึกว่าขึ้นมาถึงบนดักทั้งสองนั่งอยู่บนเตียงด้วยกัน

“เจ้ายังไม่เชื่อฝีมือสามีอีกหรือ”

เหยียนฟัวเยว่ขึ้นตัวออกจากอ้อมแขนเขา สายหน้าพลางเอ่ยว่า “ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าต้องไม่ยอมเร้นกายแน่ แต่อย่างน้อย เจ้าไม่ทำศึกครั้งนี้ได้หรือไม่”

ปู่เขียนลิ่งอึ้งงันเล็กน้อย

“อ้างว่าป่วยก็ได้ องค์กรชายรื่องทรงมีแม่ทัพลือนามตั้งมากมาย ขาดเจ้าไปสักคนก็ไม่เห็นเป็นไร แต่หากเมืองหลวงเกิดเรื่องขึ้นจริงอนาคตเจ้าจบสิ้นแน่นอน กล่าวว่าคุณต้องมีคนแบกหม้อดำอีกเป็นพรวน ฐานะเจ้าต่ำต้อยที่สุด ข้าครั้งนี้ยังได้รับการกิจสำคัญ จะต้องถูกลากให้ไปแบกหม้อดำแน่นอน”

ปู่เขียนลิ่งนิ่งไปครู่หนึ่ง ความจริงแล้วเรื่องที่เหยียนฟัวเยว่พูดมา เขาก็คิดไว้แล้วเช่นกัน แต่เรื่องเหล่านี้กลับไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจของเขา ในฐานะแม่ทัพหนุ่มผู้จงรักภักดีและมีความเย่อหยิ่งทรนง เขาย่อมไม่มีทางหนีทัพเด็ดขาด

ตรงกันข้าม หลังจากต้องระแหรุ่นอยู่ข้างนอกถึงสองปี ทั้งได้สำเร็จวิทยุทกลับมายิ่งทำให้เขาอยากลองฝีมือในสนามรบครั้งนี้มาก หากเมืองหลวงเกิดเหตุจริงแล้วเบื้องบนสั่งลงทัณฑ์ เขาก็ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสอย่างมากก็แค่นั้น... เพราะแม้เขาจะจงรักภักดีต่อตัววี แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นยอมตายถวายชีวิต

เพียงแต่ความคิดเหล่านี้ เขาเห็นว่าไม่จำเป็นต้องอธิบายให้เหยียนพั่วเยว่รับรู้ เพราะแม้เขาจะยังหนุ่มแน่น แต่ก็ยังเป็นแม่ทัพผู้เจนประสบการณ์ผ่านความเป็นความตายมานานปี จึงไม่เคยเห็นเรื่องการเป็นกองหน้าผู้อยู่ในสายตานั้น นอกจากนี้ ปู่เขียนลิ่งยังนับว่าเป็นผู้ที่โดดเด่นเหนือสหายรุ่นเดียวกันมาโดยตลอด ยามที่ตัดสินใจอะไรแล้ว ย่อมไม่ต้องการให้ใครมาวิพากษ์วิจารณ์มากความ ก่อนหน้านี้เขากับเหยียนพั่วเยว่ก็ใกล้ชิดกันมาตลอด แต่ก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องการทหารเลย ยามนี้จึงรู้สึกไม่คุ้นชินเมื่อถูกสตรีของตนเองอ่ยทัดทาน

“เยว่เออร์ ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงข้า” น้ำเสียงเขาอ่อนโยน “แต่ภารกิจทางการทหารของข้า เจ้าให้ข้าเป็นผู้ตัดสินใจเองได้หรือไม่”

“ข้ารู้ว่านี่เป็นภารกิจของเจ้า” เหยียนพั่วเยว่เอ่ย “แต่หากเจ้าเป็นอะไรไปแล้วข้าจะทำอย่างไร”

ปู่เขียนลิ่งหัวเราะ “ข้าไม่มีทางเป็นอะไรหรอก เยว่เออร์ ข้าเป็นบุรุษนะ เรื่องบางเรื่อง เจ้าปล่อยให้ข้าตัดสินใจด้วยตัวเองดีกว่า”

เหยียนพั่วเยว่รู้สึกว่าการก้าวกายของตนไม่ใช่เรื่องผิดอะไร แต่ปู่เขียนลิ่งกลับมีที่ท่าว่าไม่อยากคุยเรื่องนี้กับนางอีก ทำให้นางรู้สึกอึดอัดใจ สีหน้าจึงเยียบเย็นลง “เช่นนั้นข้าก็จะตัดสินใจด้วยตัวเองเช่นกัน...เจ้าไม่ไป ข้าไปเอง ข้าไม่อยากอยู่ที่นี่เพื่อคอยให้หวังตี้มีราชโองการลงมาจับคน” แม้ น้ำเสียงนางจะหงุดหงิด แต่ไม่ได้คิดจะจากไปจริงๆ เพียงแต่เพียงเสียบิตามารดาไป ทั้งยังมีเรื่องคำสาปแข่งกันอันตรายของเหยียนผู่ฉง ทำให้นางรู้สึกวิตกกังวลมาโดยตลอดจนเกิดอารมณ์ขุ่นเคืองในตอนนี้ น้ำเสียงจึงค่อนข้างกระซอกกระซิบ

ปู่เขียนลิ่งตกใจ รีบคว้ามือนางไว้ “เจ้าห้ามไปไหนทั้งนั้น!”

เหยียนพั่วเยว่จุ่นจัด “เจ้าไม่ให้ข้ายุ่งเรื่องของผู้ชาย ยังจะให้ข้าพึ่งเจ้าไปไหนไม่ได้ด้วยอย่างนั้นหรือ ปล่อย!”

ปู่เขียนลิ่งรวบรวมร่างนางเข้ามาถอดแน่น น้ำเสียงขมิ้มลง “เจ้าเป็นผู้หญิงของข้า ย่อมต้องติดตามข้า!”

เหยียนพั่วเยว่ยิ่งโกรธ “ปล่อย!”

ทั้งคู่รักกันหวานชื่นมาหลายวัน นี่จึงเป็นครั้งแรกที่พวกเขามีปากเสียงจนหน้าดำหน้าแดง ปู่เขียนลิ่งเห็นสีหน้าเย็นชาของนางแล้วตกใจ เขาไม่เจนจัดเรื่องการรับมือกับสตรีนัก จึงดูไม่ออกกว่าที่เหยียนพั่วเยว่บอกว่าจะไป ก็เพียงพูดไปตามอารมณ์โกรธเท่านั้น แคंपูพูดเอาใจนางสักคำสองคำก็พอแล้ว แต่เขากลับเข้าใจว่านางจะทิ้งเขาไปจริงๆ จึงไม่เสียเวลาคิดมาก นิ้วเรียวยาวสกดจุดต่างๆ ของนางอย่างรวดเร็ว

เหยียนพั่วเยว่ตัวแข็งค้างไปทั้งร่าง ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า...นี่เขาถึงขั้นสกดจุดข้าเขี้ยวหรือ

“ปู่เขียนลิ่ง เจ้าทำเกินไปแล้วนะ!” นางด่ากราด

“เจ้ารับปากข้าว่าจะไม่ไป ข้าจะคลายจุดให้ทันที” ปู่เขียนลิ่งเห็นท่าทางยามโกรธของนางแล้วก็รู้สึกขำเล็กน้อย

“เข้าไปเน่!” เหยียนพั่วเยว่ตวาด

สีหน้าปู่เขียนลิ่งหม่นลง

ทั้งสองต่อปากต่อคำกันอยู่พักใหญ่กระทั่งได้ยินเสียงสัญญาณรวมพลดังเข้ามาในห้อง ปู่เขียนลิ่งรีบสวมเสื้อตัวนอก ท่ามกลางเสียงตวาดอย่างกราดเกรี้ยวของเหยียนพั่วเยว่ “เจ้ากล้าไป!”

ปู่เขียนลิ่งประคองใบหน้านางแล้วจุ่มพิตหนักๆ “เยว่เอ๋อร์คนโตอย่าโมโหเลยนะ อีกสองสามวันข้าก็กลับมาแล้ว หากหวังตั้งลงพระอาญาจริง ข้าจะท่องไปสุดหล้ากับเจ้าดีหรือไม่”

เหยียนพั่วเยว่กัตรีมฝีปาก ไม่ตอบคำ ปู่เขียนลิ่งจึงคลายจุดให้นาง เหยียนพั่วเยว่พาตฝ่ามือใส่เขาทันที แต่ชายหนุ่มไม่หลบ นางไม่ยอมให้เขาได้รับบาดเจ็บจึงเปลี่ยนทิศกลางทาง ฝ่ามือพาตไปในอากาศแทน

“คอยข้ากลับมา” ปู่เขียนลิ่งเดินออกจากห้องไปไม่กี่ก้าวก็รู้สึกไม่วางใจ จึงเรียกทหารคนสนิทมากำชับ “ดูแลฟูเหรินของข้าให้ดี หากมีอะไรผิดปกติให้ไปแจ้งข้าที่ค่าย”

ปู่เขียนลึงออกจากหน่วยบัญชาการ ตรงไปยังค่ายทหาร

ลึงสองวันต่อมา กองหน้าหลายทัพภกฏของชิงหลุนสองหมื่นนายได้สำเร็จ แล้วไล่กระหน่ำซ้ำ แต่กลับพบว่าที่ตั้งทัพภกฏว่างเปล่า ราวกับจ้าวพัวเหินฟ้าดำดินได้อย่างไร้ร่องรอย

ห้าวันต่อมา มีข่าวร้ายแจ้งมาจากทางเมืองหลวงว่าทัพภกฏจำนวนหนึ่งหมื่นนายเหมือนผุดขึ้นมาจากพื้นดิน รวมมือทั้งในนอก โจมตีเมืองหลวง ทัพภกฏตรงเข้าบุกวังหลวง หวงตี้หายสาบสูญ วันต่อมา ทหารหลวงสามหมื่นนายสามารถยึดเมืองหลวงคืนมา กวาดล้างทัพภกฏจนหมดสิ้น ทว่าหลังการปะทะครั้งนี้ เมืองหลวงที่แคว้นฉินเหอไม่เคยกรำกราย มันคงแข็งแกร่งจนไม่อาจต่อตีมานับร้อยปี กลับถูกจ้าวพัวรุกราชเข้ามาด้วยแผนตบตาอันบ้าระห่ำ ราวกับถูกเขาล่นอยู่ในอุ้งมือเช่นนี้ ทำให้ผู้คนทั้งใต้หล้าตระหนกว่าจ้าวพัวหาใช่ชนชั้นต่ำ อับปัญญา แต่เป็นขุนศึกผู้เก่งกล้าอย่างแท้จริง

ตอนที่ได้รับข่าวนี้ องค์ชายรองหน้าซัดเผือดเหมือนคนตาย แต่สิ่งที่ทำให้เขาหนักใจยิ่งกว่าคือ หากพระบิดาเป็นอะไรไปจริงๆ ตนอยู่ไกลถึงทางเหนือ ขณะที่องค์ชายใหญ่กับทหารหลวงอยู่ใกล้ชิดมากกว่า ดังคำว่าศาลาใกล้สายชล ย่อมได้ยลจันทร์าก่อน^๒... องค์ชายรองจึงตื่นตัวและหวาดหวั่นขึ้นมาทันที เขาทั้งตำหนิตนเองและคับแค้นใจ ต้องเรียกเหล่าผู้ช่วยและที่ปรึกษาให้มาหารือกันติดต่อกันหลายคืน

แต่ปู่เขียนลึงกลับนิ่งสงบ หลังจากเก็บสัมภาระแล้วก็กลับไปหาเหยียนพัวเยว่ที่หน่วยบัญชาการในเมือง คิดไม่ถึงว่าจะพบเพียงห้องว่างเปล่า ทหารคนสนิทที่เขาสั่งความวันนั้นมีใบหน้าฟกช้ำดำเขียว เอ่ยด้วยน้ำเสียงน้อยอกน้อยใจ “พู่เหรินสั่งให้ข้าน้อยกนิยาพิช บอกว่าหากข้าน้อยไปรายงานท่านแม่ทัพ นางกลับมาเมื่อไรจะไม่มอบยาถอนพิษให้ นางให้บอกท่านแม่ทัพว่าไม่ต้องออกตามหา เพราะอย่างไรก็ไม่พบ เอาไว้นางอยากกลับมาเมื่อไรก็จะกลับมาเองขอรับ”

^๒ เป็นสำนวน หมายถึง คนใกล้ชิดย่อมได้เปรียบที่จะได้รับของดีก่อนคนที่อยู่ไกล

ปู่เขียนลึงยีนึงอยู่กลางห้องเป็นเวลานาน คิดถึงความหยาบกระด้างที่ตนท
ำกับนางในวันนั้นแล้วก็รู้สึกเสียใจยิ่งนัก เพียงแต่ได้หลักวางใหญ่ ทั้งเวลานั้นนางยัง
มีวรยุทธ์สูงส่ง หากนางต้องการซ่อนตัวจากเขา ย่อมสามารถทำได้ง่ายด้ายดั่งพลิกฝ
มือ นางโกรธจนหนีไปที่ใดกันแน่

เหยียนพั่วเยวี่เดินทางออกจากเมืองหลินโย่วในวันที่สามที่ปู่เขียนลึงไปอยู่ที่ค่าย
ตอนนั้นนางหายโกรธเขาแล้ว เพียงแต่เกิดความคิดบางอย่างขึ้นมา

ครั้งนี้นับว่าเป็นคราวเคราะห์ของปู่เขียนลึงแล้ว เจ้าตัวเองก็รู้ดีแต่กลับไม่ใส่ใ
จ เหยียนพั่วเยวี่รู้ว่าเขาเป็นพวกที่ยืนหยัดในหน้าที่ของตนเอง แต่ครั้งนี้นางจะไม่ยอม
มาให้ปู่เขียนลึง หวงตี้ หรือใครหน้าไหนมาตัดสินอนาคตของตนกับปู่เขียนลึงอีก

เมื่อก่อน แม่นางจะพยายามใช้ชีวิตของตนเอง แต่ก็ยังถูกผู้อื่นลิขิตชะตาอยู่
รำไป ต้องพึ่งพาบุรุษเพื่อเอาตัวรอด มาบัดนี้ นางมีวรยุทธ์สูงส่งแล้ว นิสัยชอบพึ่งพ
าตนเองของสตรียุคปัจจุบันจึงค่อยๆ กลับมา ประกอบกับคำสาปแช่งของเหยียนผู้ฉ
ง และการตายของบิดามารดา ทำให้ที่ผ่านมานางรู้สึกกดดัน และจำต้องหาทางออก
เพื่อเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง

เหยียนพั่วเยวี่ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองไปตามชะตากรรมอีกต่อไป แต่อย
ากไขว่คว้าทุกสิ่งมาด้วยตนเอง แต่ก่อนนี้ มีหลายเรื่องที่น่างำกำลังจะทำได้
ทว่าเวลานั้นนางสามารถทำได้แล้ว

หญิงสาวสะพายดาบไปทั่วและขโมยม้าเร็วในค่าย เร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืน ใ
นที่สุดก็ตามมุ่งตรงจันทันตอนที่อยู่ห่างจากเมืองหลวงสองร้อยหลี่ ข่าวเรื่องทาสชิงห
ลุนที่สุสานหลวงเมืองคือโจวก่อกบฏถูกส่งมาถึงเมื่อห้าวันก่อน

เห็นสีหน้าของมุ่งตรงจันซิดขาว เร่งควมม้าอยู่ลิบๆ เหยียนพั่วเยวี่จึงไม่คิ
ดแสดงตัวให้เขารู้ เพียงคอยตามอยู่ห่างๆ ยิ่งเข้าใกล้เมืองหลวง นางก็ยิ่งเห็นผู้
คนสัญจรไปมาสวมเสื้อผ้าขาววันหนาตามากขึ้นเรื่อยๆ ในใจจึงลอบตระหนก
ตลอดทางที่ผ่านมา ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ จนถึงตอนนี้เพิ่งเริ่มรู้สึกถึงเค้าลางว่าชาวช
ิงหลุนมีการรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่นมั่นคง ตลอดเวลาที่เดินทางไปทางตะวันตก
แม้จะปิดบังตัวตนอย่างดี แต่ไม่นานก็มีคนกลุ่มหนึ่งมาแย่งชิงม้า เหยียนพั่วเยวี่ไม่

อยากเสียเวลาต่อสู้อย่างจริงจังแล้วรวบรวมพลังพุ่งทะยานออกไป ทิ้งคนเหล่านั้นไว้ด้านหลังอย่างรวดเร็ว

ยิ่งเข้าไปใกล้ประตูเมือง สถานการณ์การรบยิ่งดุเดือด

ประตูเมืองปิดสนิท ทหารหลวงล้อมประตูเมืองแน่นหนาชนิดไม่น้ำไม่เอาจรั้วซึม ต่างมีอาภรณ์รอนนกระวนกระวายจนสบถด่าดั่งลั่น เห็นชัดว่าเหยียนพั่วเยวี่มาช้าเกินไป ชาวซิงหลุนได้ยึดประตูเมืองทั้งสี่ด้านไว้เรียบร้อยแล้ว

เหยียนพั่วเยวี่ซึ่งตามมู่หรงจั้นมาตลอดเห็นเขาชักม้าไปตามประตูต่างๆ ด้วยสีหน้าร้อนใจ จึงอตร้องเรียกเขาไม่ได้ เมื่อมู่หรงจั้นหันมาเห็นนางก็ตกใจมาก

“ข้าจะช่วยเจ้าเข้าเมือง!” เหยียนพั่วเยวี่บอก สถานการณ์คับขันมู่หรงจั้นจึงไม่มีเวลาถามมาก ได้แต่พยักหน้า เหยียนพั่วเยวี่สอนวิธีที่ปู่เขียนสิงขอบใช้ให้มู่หรงจั้น ทั้งสองจึงปีนขึ้นกำแพงเมืองทางด้านหนึ่งได้อย่างง่ายดาย

โชคดีที่ชาวซิงหลุนบนหลังเกิดการณ์มีจำนวนไม่มาก เหยียนพั่วเยวี่กับมู่หรงจั้นสังหารศัตรูไปตลอดทางก่อนกระโดดลงจากกำแพงเมือง รุดไปยังวังหลวง

สถานการณ์ภายในเมืองยิ่งเลวร้าย ชาวซิงหลุนเข้าคุกถนนหลักในเมืองหลายสาย ขณะที่พวกชาวเมืองถูกไล่ต้อนให้หลบเข้าบ้านไปนานแล้ว ทำให้เมื่อเหยียนพั่วเยวี่กับมู่หรงจั้นปรากฏตัวบนถนนใหญ่ก็ตกเป็นเป้าเด่นชัด มีคนกว่าสิบคนถือหอกเข้ามาทำร้ายทันที

“ขึ้นหลังคา!” มู่หรงจั้นมีประสบการณ์ทำศึกมากกว่าเหยียนพั่วเยวี่ทันทีที่เขาหวาดเสียวต่ำ ทั้งสองคน หนึ่งนำ หนึ่งตาม พลิกกายขึ้นบนหลังคาวิงทะยานไปอย่างรวดเร็ว วิชิตัวเบาของทั้งคู่เป็นเลิศไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ไม่นานก็กระโดดเข้าไปในวังหลวงสำเร็จ

ตลอดทางที่ผ่านไปล้วนมีแต่การฆ่าฟัน

องค์กรชิงวังหลวงจำนวนมากทอดร่างไว้ริ้วญานอนอยู่ที่หน้าประตูวัง เหลือเพียงส่วนน้อยที่พอจะผืนต้านทานเอาไว้ได้ แต่กลับถูกทัพภกฏรุกรไล่เข้าล้อมสังหารอย่างโหดเหี้ยมตามมุมกำแพงวัง พวกมหาดเล็กและนางกำนัลกรีดร้องลั่น วิ่งเตลิดเปิดเปิงบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก พระราชวังที่เคยหรูหรายิ่งใหญ่บัดนี้กลับอับย้อมดัด

วยโลहितทุกหนแห่ง

มู่หรงจั้นพาเหยียนพั่วเยวี่บุกเข้าไปที่พระตำหนักฉินเจาทันทีที่เข้าประตูตำหนักไป พวกเขาก็ต้องสูดลมหายใจเย็น หักภกภูชิงหลุนอย่างน้อยสามร้อยคนพร้อมอาวุธในมือ กำลังโอบล้อมตำหนักอย่างแน่นหนา องครักษ์ชุดเกราะหลายนาย มือจับอาวุธ หอบหายใจอยู่ที่ประตูในสภาพลู่พลางถอยพลาง

มู่หรงจั้นเตือดตาลออย่างหาได้ยาก เขาตวาดเสียงลั่น “ผู้ใดกล้าทำร้ายพระเชษฐาของข้า” กระบี่ยาววาดออกไปฟันทหารภกภูชิงหลุนตาย บีบให้พวกนั้นต้องล่าถอยเปิดทาง เหยียนพั่วเยวี่เห็นมู่หรงจั้นรับมือได้อย่างสบายก็ไม่รอช้า เห็นกายเหยียบไหล่ชาวชิงหลุนเข้าไปในตำหนักอย่างรวดเร็ว

ทั้งสองเข้าไปในตำหนัก คนหนึ่งนำ คนหนึ่งตาม สิ่งที่แตกต่างกันคือ เหยียนพั่วเยวี่ใช้วิชาตัวเบาเข้าไปข้างใน ขณะที่มู่หรงจั้นบุกเข้าไปพร้อมปราณสังหาร

สถานการณ์ภายในตำหนักกำลังคับขัน

บนพื้นมีศพนอนเกลื่อนกว่าสิบศพ บ้างเป็นชาวชิงหลุน บ้างเป็นคนชุดดำซึ่งเหยียนพั่วเยวี่รู้ว่าเป็นองครักษ์ลับของสกุลมู่หรง

บนบัลลังก์มังกรเบื้องหน้า หวงตี่นั่งสงบนิ่ง สีหน้าปราศจากความฉุนฉาน ด้านหลังเขามีบุรุษสูงวัยผู้หนึ่งยืนอยู่ เหยียนพั่วเยวี่จำได้ว่าเขาคืออาจารย์ของมู่หรงจั้น ที่นางเคยมีวาสนาได้พบครั้งหนึ่ง เบื้องหน้าของหวงตี่ห่างออกมาหลายก้าวคือองครักษ์ลับชุดดำกว่าสิบนาย กำลังประจัญบานกับชาวชิงหลุนจำนวนมากที่บุกเข้ามาในตำหนัก เห็นชุดดำองครักษ์ลับมีฝีมือเหนือกว่าชาวชิงหลุน เพราะแม้จะมีเพียงสิบกว่าคน แต่กลับสามารถปลิดชีพชาวชิงหลุนภายใต้คมดาบได้ไม่ต่างจากเครื่องบดเนื้อ

“ฆ่า!” จู๊ๆ ก็มีเสียงคนมากมายตวาด ลั่นขึ้นพร้อมกัน เหยียนพั่วเยวี่ตัวตตะขึ้นมอง พบว่ามีชาวชิงหลุนกว่าสิบคนโผล่มาจากทางด้านหลังหวงตี่ และกรูเข้ามาในตำหนักหลักทางตำหนักข้าง...เห็นที่อีกด้านคงต้านไว้ไม่อยู่แล้ว

“พระเชษฐาระวัง!” มู่หรงจั้นตะโกนลั่น เขาอยากพุ่งเข้าไปหา แต่ถูกชาวชิงหลุนฟันดาบลงมาขวางหน้าไว้

หวงตี่เห็นมู่หรงจั้นแต่ไกลก็ตกใจจนหน้าถอดสี “จั้นเอ๋อร์!” อาจารย์ซึ่งยืนอ

อยู่ด้านข้างสีหน้าเย็นเยียบ ชักกระบี่ข้างเอวออกมาสังหารชาวซิงหลุนที่ลอบโจมตีทางด้านหลัง

วรยุทธ์สูงส่งของเขาปลิดชีพชาวซิงหลุนกว่าสิบคนทันที ทว่าไม่นาน กลุ่มคนระลอกใหม่ก็กรูกันเข้ามาอีก

เหยียนฟัวเย่ว์กับมู่หรงจั้นสังหารศัตรูจนไปอยู่ข้างกายหวงตี้ คอยให้การอารักขาซ้ายขวา

หวงตี้ดีใจ “จั้นเออร์ เจ้ามาได้อย่างไร”

มู่หรงจั้นตอบเสียงเคร่ง “กระหม่อมคาดว่าเมืองหลวงอาจมีภัย จึงเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืนเพื่อเตือนทหารหลวง คิดไม่ถึงว่าจะเข้าไปก้าวหนึ่ง”

หวงตี้เอ่ยติดๆ กัน “ดี! ดี! ดี!” แล้วมองเหยียนฟัวเย่ว์แวบหนึ่งด้วยแววตาเคร่งขรึม

มู่หรงจั้นรีบบอก “นางตามกระหม่อมกลับมาถวายอารักขาพระองค์พะยะค่ะ”

หวงตี้พยักหน้า ไม่พูดอะไร

จังหวะนี้เอง มีชาวซิงหลุนสามคนอ้อมพันตัวอาจารย์มาได้ เงื้อมดาบฟันฉับ มู่หรงจั้นซึ่งเห็นหวงตี้เป็นดังเทพเจ้ามาตั้งแต่เยาว์วัย ในใจเดือดดาลอยู่นานแล้ว จึงฟันชาวซิงหลุนทั้งสามตายทันทีอย่างไร้ปราณี แต่ครั้นจะกลับไปอยู่ข้างกายหวงตี้ก็ครึ่ง กลับพบว่า มีชาวซิงหลุนสี่คนถืออาวุธพุ่งเข้าโจมตีหวงตี้

“พระเซซูลา!” มู่หรงจั้นแผดเสียงลั่น

หวงตี้เห็นหอกคมกริบของชาวซิงหลุนที่ฟ้าตกลงมา หัวใจเย็นวาบ แต่กลับไม่อาจขยับตัวได้

ดาบเล่มหนึ่งแทงพรวดเข้ามาจากทางด้านข้างราวกับกระแสน้ำคมดาบพลิกกลับว่องไว ฟันปลายหอกที่แทงเข้ามาหักสะบั้น! ท่วงท่าแล้วคล่องราวกับใช้มิดหันเต้าหู้ ทำที่เรียบง่ายไม่พิสดาร แต่กลับมีกำลังภายในมหาศาลปานมังกรพญาคีม

หวงตี้จ้องเขม็ง เหยียนฟัวเย่ว์เก็บดาบกลับไปด้วยสีหน้านิ่งสนิท

มู่หรงจั้นเห็นแล้วก็โล่งอก หันไปต่อสู้อย่างบ้าเคียงไหลกับอาจารย์ สังหารชาวซิงหลุนที่บุกเข้ามาทางตึกข้างตึกข้างตายไม่เหลือ มีบ้างที่เป็นปลาหลุดแหพุ่งเข้ามาโจมตี